

Havonta egy-egy éjjel. Nem mondom, hogy elég,
de megélek belőle. Vagy rajta. Alig várom,
hogy visszaidézhesse zaklatott figyelmemet az álom.
Fordul, de zökken a tökéletlen lendkerék.

Miként a sikerekben vagy a szerelmekben.
Ez a kettő, nem kedélyborzolásból mondom, nem illik össze.
(Nem tudtam feléd lépni, kérdezni nem merem, hogy jössz-e.)
Egyre gyakrabban sikerül a dolgokba belefeledkezniem.

Ez a szertelenségek szabálytalansága.
A körvonalak izgató sejtetése.
Ilyen maradt az ébrenlét. Miként a nyárból az aranysárga

kikopott, maradt a hiányok ritmusa: ne, mégse.
Talán utolsó, súlya szerint, olyan erős vágy nyom:
te ne ritkulj meg bennem, ébressz, örökös álmom!